

Temu so se protivili mnogi spoštovatelji starih prostih običajev in priprostega mestnega življenja. Med nasprotniki te novotarije je bil tudi Pestalozzi. V zasnehi tej novotariji spiše — moral je pač dobre volje biti — šaljiv spis z naslovom: „Die Umgestaltung der krummen, stau-bigen und ungekaemmtten Stadtwaechter unter unseren Thoren in ge-rade, gekaemmtte und geputzte.“ Ta spis odda knjigotržcu Füssliju, ki je takoj spoznal namen, da se to tiče stare straže. (Dalje prih.)

Narodopisna češko-slovanska razstava v Pragi l. 1895.

(Jakob Dimnik.)

I.

1. Uvod.

V zlati Pragi, ob bregovih srebrnopeni Veltave, razprostira se obširen prostor, na katerem je kipelo letošnjo pomlad in poletje bujno življenje in vrvenje. To je prostor narodopisne razstave češko-slovanske. Šest mesecev je bila zlata Praga praznično oblečena ter kazala svetu napredek in razvoj češkega naroda, kajti z narodopisno razstavo so dosegli Čehi velikanski triumf pred vsem naobraženim svetom in so danes prvi slovanski kulturni narod. Na narodopisni razstavi češko-slovanski se nam je razodeval v vsej svoji veličini češkega naroda genij, ki je čuval stoletja in stoletja nad narodom ter mu zagotovil obstoj. Ni čuda torej, da je romalo nad 2 milijona Slovanov iz raznih dežel v zlato Prago, da so na narodopisni razstavi češki občudovali delo, napredek in veliko kulturo naroda češkega. Tudi mene je vleklo v Prago in s pomočjo podpore, katero je meni in še dvema drugima mestnima učiteljema naklonil slavni mestni zbor naše prestolnice, se mi je res uresničila ta želja.

2. Potovanje.

Predno pridem na razstavo samo, bodi mi dovoljeno, da opišem poprej prav v kratkih potezah potovanje v Prago in potem pa znamenitosti mesta Prage.

Dné 30. vel. srpana ob 7. uri zjutraj sem se podal v spremstvu svoje boljše polovice na pot in sicer po državni železnici. Na Vrbi izstopim ter se peljem dalje proti Celovecu, mesto po železnici, s parnikom po Vrbskem jezeru ter pridem v Celovec okoli štirih popoldne. Tu sem prenočil, a čas do večera sem pa porabil za ogled mesta. Drugo jutro se peljem naprej po Koroškej, Štajerskej, deloma po Dolnji Avstriji preko Sv. Valentina, in po Gorenji Avstriji do Linca.

V Lincu sem prenočil dvakrat. Prvi dan sem si ogledal mesto in bližnjo okolico. Peljal sem se tudi s parnikom po Donavi kake dve uri daleč v vas „Wilhering“ ter si tam ogledal tamošnji velikanski samostan.

Drugi dan sem napravil izlet v „Salzkammergut“ do Ebensee, kjer se izteka deroča Travnica v Travenško jezero. Od tu sem se peljal s parnikom po Travenškem jezeru do Gmundna. To Vam je res tako lep svet, da kaj tacega nikjer nisem videl na svojem potovanju. Iz Gmundna sem se odpeljal v Wels, zvečer sem se vrnil zopet v Linc in drugo jutro ob 8. uri sem pa odrinil v Prago, kamor sem dospel ob 6¹/₂ uri zvečer.

Prva skrb mi je bila, da dobim prenočišče, in sicer sem se za-
tekel v hotel „Angleški dvor“. Ko se po dolgi vožnji nekoliko okrep-
čam in odpočijem, se vsedem na tramvaj ter se peljem takoj v raz-
stavo. Predno pa pričnem z opisovanjem razstave, bodem opisal najprej
prav na kratko posebnosti in znamenitosti, katere sem videl v Pragi
in deloma tudi Prago samo. (Dalje prih.)

Listek.

Novoletno modrovanje.

Gospod urednik! Da, tako, prav tako se mora začeti listek, in jaz moram to vedeti, saj mi je priznal to prednost celo oni sitnež, ki se je nazival lani Gorjanca. Torej: gospod urednik! Resni so časi, posebno ob novem letu, zato moram začeti z „maniro“. Pa: prej ko vzamem pero v svojo desno roko, da vam napišem — prav za prav mi ne manjka tvarine — listek, vam in ne samo vam, vsem tovarišicam in vsem onim tovarišem, ki mi niso nevoščljivi, da se kedaj razkoračim po tem le popirju, voščim srečno in veselo novo leto. Seveda, si mislim v srcu: Bog dal, da bi bilo vsaj srečno; zakaj srečno in pa še veselo zraven, to bi bilo za nas, ki nismo rojeni baš pod godno zvezdo, menda nekoliko preveč. Lahko bi dostavil tudi še besedico: zadovoljno, a vi, gospod urednik, veste, da nisem prijatelj praznega prerekanja, zato jo raje prihranim za-se, ker zadovoljno slovensko učiteljstvo ne bode še tako hitro.

Ko bi hotel biti uljuden, kar trde ženske, da nisem in ne bodem nikoli, bi se moral danes baviti v listku sam s seboj in pa z gospodom Gorjancem, ki mi je oni dan tako toplo podkadil. Ali tega smo učitelji že vajeni. Ko nam treba kaj zboljšati — recimo plače — nam pokade celo z blagodišečim tymianom, da bi le več ne raztresali sitnosti, največkrat in najraje nam pokade z ajdovco, ker je škoda kaj